

Ett par timmar senare ligger Doppler på Maj-Britts loge och försöker sova. Han tänker sig att de ska ta sig vidare så fort dagen gryr, tänker sig att detta inte är en framtidsplats, och det stressar honom att veta att han måste somna med det samma om han ska lyckas vakna med solen om några timmar.

Doppler tror att denna urgamla svenska kvinna i skogen är galen. Allt han sett av henne hittills tyder på det.

Hon bjöd in dem och kokade ihop något slags lapskojs medan hon pratade oavbrutet. Det handlar inte om ålder, utan om klass. Sa hon. Ålder är ingenting. Klass är allt. Det handlar om varifrån man kommer, vad man är gjord av. Och så handlar det om undulater.

Doppler frågade ett par gånger om hon inte kunde skruva ner musiken lite, men hon ignorerade honom och pratade på, och några minuter senare kommenterade hon själv musiken som om varken den eller volymen den spelades på hade nämnts tidigare. Lyssna nu, sa hon, som folk, särskilt unga män antagligen, i tjugoårsåldern, säger på förfester. Lyssna nu, säger de. Nu kommer det. Och när det har passerat undrar de om man hörde det. Hörde du? frågar de. Märkte du det? Tycker du om musiken? frågade hon därefter. Men Doppler visste ärligt talat inte riktigt vad han skulle

svara. Det var sent på kvällen och han hade traskat i ändlösa skogar hela dagen och det enda han ville var att få sova på logen och i övrigt bli lämnad i fred. I själva verket förhöll han sig väl också ganska likgiltig till den där musiken, men han ansträngde sig för att kunna kalkylera vad hon ville att han skulle svara, så att han kunde konstruera ett svar som skulle tillfredsställa henne och få henne att erbjuda dem en plats på logen, men han kände inte att han visste tillräckligt mycket om vilka svar som tillfredsställer till åren komma aparta tanter. Så småningom kom han på att det var bäst att bara hålla med, och svarade då så innerligt han kunde att musiken var fin.

Fin? sa Maj-Britt då. Fin betyder ingenting. Vad jag undrar är om musiken fångar dig.

Det gör den väl, svarade Doppler.

Låt mig uttrycka det så här, sa Maj-Britt, är det svårt för dig att sitta still när du hör den här musiken eller är det lätt?

Doppler började vagga lite.

Så värst lätt är det väl inte, sa han.

Så här dags i samtalet reste sig Maj-Britt och började utan vidare röra sig på köksgolvet i sina fladdrande gamla tantkläder (dvs. kjol, blus, sjal och nedslitna allvädersstövlar, allt i relativt smaklösa färger och former) medan hon kramade bambustavarna så att knogarna vitnade och friskt sjöng med i Red Red Wine av UB40 (Red, red wine. Stay close to me. Don't let me be alone. It's tearin' apart, My blue, blue heart). Doppler såg bort på Gregus som på samma gång var mycket trött och mycket fascinerad, och han förstod att här

måste det dansas om det skulle bli något husrum för dem. Därmed reste han sig upp och dansade med Maj-Britt under ytterligare två UB40-låtar. Det var något av det konstigaste han hade gjort på länge, kände han, men samtidigt kände han sig gränslös på ett sätt som tilltalade honom. Han dansade som han inte hade gjort sedan gymnasiet. Lätt och ledig var han, och han tillät sig att göra irrationella och ovanliga rörelser och Maj-Britt log från öra till öra.

Det är bra, sa hon till slut när musiken ebbade ut. Ni kan sova på logen. Gå bara dit och lägg barnet och din älg och kom tillbaka och sätt dig en stund sedan. Så kan vi prata lite, sa hon. Det är inte ofta det kommer förbi någon här hos mig.

Doppler gjorde som hon sa. Han tackade ordentligt för maten, tog med sig älg och son och gick över gårdsplanen och in på logen, där både han och Gregus registrerade att det stod en väldigt stor lastbil, för att inte säga en långträdare, som Gregus instinkt blixtnabbt sa till honom att han måste klättra på, men eftersom han var för trött blev det en ganska tafatt seans och bakom denna lastbil, eller långträdare, fann de rikligt med hö som de installerade sig i. Gregus och Bongo somnade genast, men Doppler har ännu inte somnat. Han ligger och minns att han lovade gå tillbaka och prata med värdinnan, men han tänker, som nämnts, att hon är galen och att det inte kan komma något gott ur att prata med henne och att hon alldeles säkert inte har lätt-mjölkskåpet och att hon dessutom säkert fattar att han är trött och att hon så småningom kommer att acceptera att han måste ha somnat.

Maj-Britt, å sin sida, sover ingalunda. Ljudet böljar taktfast över gårdsplanen och avslöjar att det är fullt pådrag inne i huset. Så kallad världsmusik präglar ljudbilden. Och även om detta inte är Dopplers starkaste sida känner han igen rytmerna och tänker att en hög procentandel svarta människor från de karibiska öarna verkar ha deltagit i kompositionen av dessa verk. Inte för att det är något dumt med det, naturligtvis. Han bara tänker sig att det förhåller sig så utan att lägga någon egentlig värdering i det. Det måste ju vara tillåtet.

Maj-Britt är otålig. Hon minns själv att det ibland tog fruktansvärt lång tid att lägga ett barn, men nu tycker hon att det är något som inte stämmer. Hon lägger ifrån sig den tämligen tjocka jullen, alltså haschigaretten, eller vad man nu ska kalla det, som hon just har rullat till sin gästs ära, sveper om sig sjalen ordentligt och går över till logen för att undersöka vad de främmande norrmännen håller på med. Det visar sig att de sover, som de flesta norrmän så dags, men det accepterar inte Maj-Britt utan ruskar liv i Doppler och påminner honom om att de skulle prata. Han sätter sig förvirrad upp. Kom, säger hon och går före för att visa väg med en lagårdslykta. Doppler anstränger sig för att vakna och traskar på bakom henne, förbi vårdträdet och stjärnhimlen och in i huset, där musiken har oförtruten styrka och intensitet.

Är det något särskilt du vill prata om? frågar Doppler när de har satt sig vid köksbordet och suttit där ett bra tag.

Hon svarar med att ge honom jullen och en tändare. Han skakar på huvudet, men hon nickar och säger jojo.

Tack, men jag röker inte, säger Doppler.

Hur skulle det vara med våfflor då? frågar Maj-Britt. Tycker du om våfflor?

Våfflor låter höra sig, säger Doppler trött.

En timme senare är Doppler med på noterna. Han har ätit en åtta tio våfflor och känner humöret stiga. Han la inte märke till att Maj-Britt blandade ner en god del av det illegala ämnet i smeten och arbetade in det ordentligt, men han känner att det är något.

Han skrattar och han gråter.

Han öppnar sig på ett sätt han inte gjort sedan tonåren. Han pratar om hur duktig han varit och om hur lite duktig han har bestämt sig för att bli.

Då är vi två, säger Maj-Britt och ger honom något slags kram.

Han berättar om faderns död och om familjen och om tiden i skogen i Oslo. Och Maj-Britt lyssnar tyst och ställer följdfrågor. Det är lätt att öppna sig för Maj-Britt. Trots att hon på mer än ett sätt är ganska skruvad upplever han henne som en god lyssnare.

Då och då dansar de lite. Lyssna nu, säger hon när refrängen närmar sig i en gammal Bob Marleylåt. Och Doppler lyssnar. If you are a big, big tree, sjungs det, we are a small axe, ready to cut you down, to cut you down. Maj-Britt gestikulerar rytmiskt under tiden. If YOU are a big, big tree, sjunger hon och pekar på Doppler med ena bambustaven på "you", WE are a small axe, fortsätter hon och pe-

kar in mot sig själv med båda händerna på "we", ready to CUT you DOWN, sjunger hon, och upprepar: to CUT you DOWN, och båda gångerna som denna sista rad sjungs mimar hon huggrörelser på "cut" och "down".

När låten är slut haltar Maj-Britt bort till stereon och får igång den igen. Och Doppler dras med. De sjunger och mimar båda två. Under första refrängen pekar de på varandra på "you", men senare ställer de sig bredvid varandra och pekar mot en osynlig tredje part. Mot alla svinen där ute som tror att de har allting så klart för sig. Det är Maj-Britt och Doppler mot resten av världen. Om du så djävla mycket tror att du är kung och kan köra med andra människor eller med naturen, då kommer Maj-Britt och Doppler och hugger dig ner.

Och hugger dig ner.